

LIEFDE IS...

Als je haar kind krijgt

SARAH (38) en **MARJOLIJN** (35) werden halsoverkop verliefd en wisten het zeker: we willen een kind. Maar hoe? Dankzij interrelationele eiceldonatie kregen ze een prachtige zoon.

Sarah: 'Sieger werd met een keizersnee gehaald toen hij 32 weken was. Veel te vroeg, maar hij was er. Eindelijk werd na een lange weg onze zoon geboren. Hij had hulp nodig met ademen en werd meteen na de bevalling door de arts meegenomen. Ik was overweldigd en moest huilen. De arts pakte mijn hand en zei: 'Het is jouw kindje, raak hem maar aan.' Mag dat dan, was wat ik dacht. Ik gaf Sieger een kus: 'Ja, dit is mijn kind. Ons kind.' De eerste vier weken hield ik dat onwerkelijke gevoel. Sieger was een couveusekindje, hem zomaar oppakken konden we niet. Het huid-op-huidcontact dat we hadden, hebben we gekoesterd. Die eerste weken was het echt wij tweetjes en ons kind. De rest van de wereld sloten we buiten.'

IDEAAL

'Marjolijn en ik leerden elkaar vijftien jaar geleden in Pennsylvania kennen, waar we allebei in een zomerkamp werkten. Ik woonde in Amerika. We werden verliefd en de eerste vier jaar was onze relatie long distance. Al vanaf het eerste moment was duidelijk dat we bij elkaar horen. We delen een gevoel voor avontuur en een bepaalde kijk op de wereld. Heel idealistisch waren we, vooral in het begin. Samen wilden we dingen veranderen, we maakten ons druk over het onrecht in de wereld. Op grote schaal hebben we niet veel kunnen doen, wel op onze eigen bescheiden manier.

Noem het bewustwording, begaan zijn met anderen, kinderen vooral. Vanaf dag één was duidelijk dat we graag kinderen wilden. Dat was zelfs een voorwaarde om serieus met elkaar verder te gaan. Die

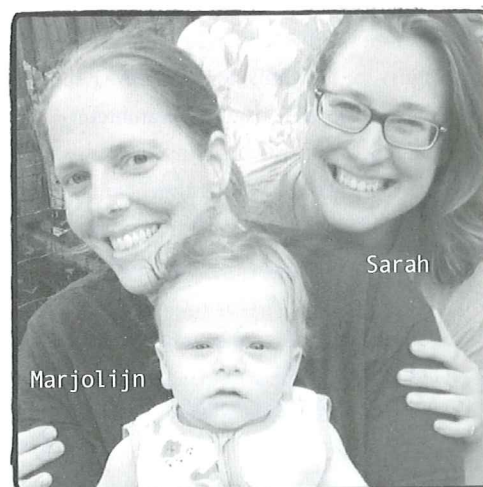
'DE ARTS ZEI:
'HET IS JOUW
KINDJE, RAAK HEM
MAAR AAN''

kinderwens was bij ons allebei heel sterk, ook al dachten we er in het begin nog niet over na hoe we die moesten laten uitkomen. We zouden wel zien. Het werd wel steeds duidelijker dat Marjolijn graag zwanger wilde zijn, voor haar was het belangrijk om zelf een kindje te dragen. Ik had die wens minder. Al waren we het niet altijd eens over de wijze waarop, we hadden een gezamenlijk ideaal: samen een kind krijgen. Van interrelationele eiceldonatie hadden we nog allebei nooit gehoord. We bespraken alle opties, waaronder een donorvader. Maar hoe is dat voor degene die niet zwanger is? Hangt die er dan een beetje bij? Hoe betrokken ben je dan en wat doet het met je relatie? Er waren zo veel vragen. We keken naar pleegzorg, adoptie... Ik stond er allemaal voor open, Marjolijn minder.'

Marjolijn: 'Tot ik voor mezelf de keuze maakte: ik wil samen met Sarah kinderen. Hoe dan ook. We besloten ons verder te verdiepen in adoptie, maar dat bleek een lange weg en financieel pittig. Daarnaast werd het ons politiek gezien lastig gemaakt omdat we graag een kindje uit Amerika wilden. Sarah wist dat daar veel kinderen werden geboren die een huis nodig hebben. Net toen we dat besloten hadden, werd het verdrag tussen beide landen aangescherpt. Adoptie uit Amerika was niet meer mogelijk. Daar stonden we; hadden we eindelijk een beslissing genomen, kon het niet.'

INGEWIKKELD

Sarah: 'We geloven niet in toeval. Het voelt alsof we gedragen werden toen we via via in contact kwamen met een lesbisch stel dat kinderen van elkaar had gekregen. →

Sarah

Marjolijn

Eiceldonatie binnen een relatie, we hoorden toen dat dat mogelijk was. We zijn meteen met ze gaan praten en dat was echt zo'n wow-moment: is wat wij als ideaal hebben dan toch mogelijk?'

Marjolijn: 'Na dat gesprek stapten we in de auto en ik zei: 'Ik wil nu meteen zwanger worden. Vijf jaar geleden zijn we begonnen met het hele proces. Toen de arts in de kliniek ons vertelde dat het mogelijk was, voelde het alsof we de loterij gewonnen hadden. Het komt goed, wij gaan samen een kindje krijgen. Dat moment was goud waard. We wisten meteen dat Sarah haar eitjes zou doneren aan mij. Ik zou zwanger worden van haar biologische kind.'

Sarah: 'We moesten ook nadenken over een donor. De broer van Marjolijn was een optie, voor de familiegelegenheid. We hebben hem zelfs benaderd, maar kwamen uiteindelijk samen met hem en zijn vrouw tot de conclusie dat het beter was het niet te doen. Hij voelde zich vereerd, maar we vonden het te ingewikkeld, te dichtbij. Hij is haar enige broer, ze zijn close en wat zet je dan met zoiets groots op het spel?

Uiteindelijk kozen we voor een onbekende donor, iemand met wie ons kind later eventueel contact kan opnemen als hij dat wil.

We weten niets over de donor, alleen dat hij

vrijwillig heeft gedoneerd, weet dat er over achttien jaar een kind voor zijn deur kan staan en dat zijn zaad gedoneerd mocht worden aan een lesbisch stel. Voor ons was het vooral een geruststelling dat hij met dat laatste akkoord ging.'

UNHEIMISCH GEVOEL

Marjolijn: 'Vanuit ons ideaal besloten we de helft van Sarah's eitjes beschikbaar te stellen voor donatie. We wilden een andere vrouw ook de mogelijkheid geven zwanger te worden en zo onze dankbaarheid uiten. Na het 'oogsten' van de eitjes begon het ivf-traject. Alles ging goed, er waren genoeg eitjes en onze cyclus lag gelijk. Het zag er

'TOEN DE ARTS
VERTELDE DAT HET
MOGELIJK WAS,
VOELDE HET ALSOF
WE DE LOTERIJ
HADDEN
GEWONNEN'

goed uit. Na de tweede terugplaatsing was ik zwanger, behoorlijk vlot dus. Al vrij snel verloor ik bloed, maar de echo's zagen er prima uit. Toch had ik een unheimisch gevoel, ik wist instinctief dat het niet goed was. In de elfde week verloor ik het vruchtje. Een miskraam. We hadden er rekening mee gehouden en wisten dat het vaak voorkomt. Het was gek: toen ik het vruchtje verloor, stroomde de energie

terug in mijn lichaam en werd ik weer gezond. Zo voelde het: er was echt iets mis geweest met dit vruchtje. Natuurlijk voelden we ons verslagen, maar we hadden meteen het gevoel: we gaan door. Ik kon zwanger worden, mijn lichaam deed precies wat het moest. Bij de volgende terugplaatsing was het meteen weer raak, maar helaas verloor ik dat vruchtje al in de zesde week. Toen dacht ik wel: oh jee, dit gaat nooit lukken.'

MOEILIJKE ZWANGERSCHAP

Sarah: 'We besloten een pauze in te laten om ons te bezinnen. Tot we op vakantie waren en Marjolijn plotseling zei: 'Wacht eens even, we hebben twee baarmoeders. We kunnen het ook omdraaien, dat jij zwanger wordt.' Juist omdat Marjolijn zo graag zwanger wilde worden, was dat best een stap. Maar we wilden samen een kindje en hebben inderdaad twee baarmoeders. Wat een luxe. We kregen weer hoop, alles was nog mogelijk.'

Marjolijn: 'Een paar maanden later zijn we weer met het hele proces begonnen, maar dan andersom. En het lukte: Sarah raakte zwanger. Het was meteen anders dan bij mij. Dit voelde goed. Ik was zo blij en heb geen enkele keer gedacht: was ik maar degene die zwanger is. Sarah droeg mijn kindje, dat was zo bijzonder. Een wonder.' Sarah: 'Ik had helaas wel een moeilijke zwangerschap. Ik was erg misselijk en kreeg daardoor paniekaanvallen. Ik durfde niet meer met het openbaar vervoer en moest stoppen met mijn werk als junior onderzoeker. Alles werd te veel. Het enige wat ik kon, was slapen, eten en naar de wc gaan. Ik had zo veel dubbele gevoelens, ik voelde me bezwaard, werd depressief,

maar was ook blij met de zwangerschap. Daarbij kreeg ik ook nog zwangerschapsvergiftiging en had een te hoge bloeddruk. Het was niet wat we hadden verwacht, maar dat we Sieger mee naar huis mochten nemen, maakte alles goed. Al was het ook toen nog even spannend omdat hij door een abces in zijn arm een infectie in zijn bloed kreeg. Heel even hebben we gedacht: we gaan hem alsnog kwijt raken.'

TWEE KINDEREN

Marjolijn: 'Gelukkig is Sieger een heel gezond jongetje. Onze wens was om meerdere kinderen te krijgen, maar na hem hebben we een tweede kindje verloren. Na zestien weken hoorden we dat hij niet levensvatbaar was, omdat er door een fout in zijn nieren geen vruchtwater meer werd aangemaakt. Dat heet het syndroom van Potter. Omdat er geen vruchtwater was, konden de longen zich niet ontwikkelen. Kindjes die dat hebben, overlijden meestal al in de buik. Onze eerste gedachte was om de zwangerschap vroegtijdig af te breken. Meteen daarna dachten we los van elkaar: dit is een kindje dat we graag wilden. Nu mankeert er iets en kappen we ermee? We besloten de zwangerschap uit te dragen. We wilden ouders zijn en ondanks het feit dat dit jongetje nog niet geboren was, waren we wel zijn ouders. We konden voor hem zorgen, nu al. Als een kind geboren wordt of ouder is, zeg je ook niet: 'Je doet het niet goed, dus we zorgen niet meer voor je.' Godzijdank hebben we het zo gedaan. We hebben Ephraïm na een zwangerschap van 34 weken mogen verwelkomen en hij heeft drie uur geleefd. Hij leek op Sieger. We

zijn zo blij dat we op een mooie manier afscheid konden nemen en kunnen terugkijken op iets waarvoor we dankbaar zijn. We hebben twee kinderen, allebei met een eigen verhaal.'

GELIJKENISSEN

Marjolijn gaat verder: 'Nu staan we op een punt waarop we het toch nog een keer willen proberen. En dan nu weer bij mij. Dit is een mooie gelegenheid om het om te draaien.'

Sarah: 'Ik zie zo veel gelijkenissen tussen Sieger en Marjolijn, ik ben benieuwd hoe een kindje met mijn genen eruitziet. We hebben dezelfde donor, die is voor ons gereserveerd. Dat is fijn, ook voor Sieger. Hopelijk krijgt hij nog een broer of zus met wie hij kan spelen in plaats van eentje die in de hemel is. Of het gaat lukken, moet blijken. Maar we durven weer te hopen. We zijn ons erg bewust van de kansen die we krijgen, dat we een mogelijkheid hebben ons gezin in te richten zoals we graag willen. Daar zijn we heel dankbaar voor, al is het tegelijkertijd spannend en een lange, moeilijke weg. Genieten van Sieger doen we volop. Hij lijkt als twee druppels water op Marjolijn, ook qua karakter. Al heeft hij natuurlijk ook trekjes waarvan we weten dat ze van de donor moeten zijn. Er is een deel van hem dat we niet herkennen, maar die verrassingen zijn elke keer weer een cadeautje. We zijn er open over dat we Sieger op deze manier hebben gekregen en zullen dat later ook tegen Sieger zelf zijn. We zijn dan ook van plan om een Donordag in te voeren in plaats van Vaderdag. Een speciale dag in het jaar om stil te staan bij ons wondergezin.' ■

HOE WERKT HET?

Interrelationele eiceldonatie maakt deel uit van het donorprogramma Wensouders voor Wensouders binnen de fertiliteitskliniek Nij Geertgen. In dit programma helpen toekomstige ouders elkaar aan zaadcellen of eicellen. Degene die vraagt, heeft dus ook de mogelijkheid om zelf te doneren. Voorwaarde om voor dit programma in aanmerking te komen, is dat je tussen de 21 en 35 jaar bent als je eicellen doneert. Bij het doneren van sperma ligt die leeftijdseis tussen de 21 en 45 jaar. Vrouwen mogen gedoneerde eicellen ontvangen tot en met hun 39ste jaar. Meer informatie kun je vinden bij stichting Meer dan Gewenst voor 'roze ouderschap'.
Nijgeertgen.nl en
Meerdangewenst.nl